

Sovy na Doubravce

V neděli jsme se sešli na vlakáči hned ráno, abychom měli na výlet celý den a nemuseli chvátat. V ideálním počtu na hlídání což je deset, stejně jako prstů na ruku průměrného člověka. Já, Zéďa, Vítá, Štěpík, Daník, Tobík, Kika, H.T.H., Kaktus a Rybník.

Vlak neměl ani zpoždění a cesta ubíhala klidně. Nádraží v Brodě, kde jsme měli čas na přestup, bylo vydlážděno do šachovnice. To jsme nemohli nevyužít a zahráli si lidské šachy, aby se to nepletlo a nikdo nešvindloval, tak jsme byli všichni koně. Skončilo to remízou a vyautováním Kaktuse, jinak by nám ujel vlak.

Z vlaku jsme vystoupili v Soběšíně a vydali se hledat bunkry. Našli jsme pouze jeden a to ještě rozpadlý, což nás neuspokojilo, tak jsme překonali dvojité ostnatý plot a začali prozkoumávat vojenský prostor. Našli jsme pouze zapečetěné sklady a jeden opuštěný lakatoš. A protože to Honzík už nemohl strachy vydržet a Kaktus slyšel štěkot psa, no možná mu prý jenom kručelo v bříše (tou dobou už měli všichni dojedenu asi pátou svačinu) opustili jsme tato strašidelná místa. A v tom jsme ho našli krásný, dlouhý, temný a klikatý podzemní bunkr. Protože nebyl žádný dobrovolník šli jsme na průzkum všichni najednou. Když už byla hodně tma tak jsem rozsvítil a málem jsem si krupnul, ze tmy na nás koukala plyšová kočka se svítícíma očima a za rohem na zdi ve výšce očí zase plyšová krysa.

Ale to už jsme byli v Bílku. Tam děti krmily v ohradě ovce a kozy a ostatní se posilnili jablky a špendlíky. A při odchodu si ještě stihli zahrát velice oblíbenou hru Kdo se udrží déle elektrického ohradníku.

Pak už jsme konečně vstoupili pod obloukovým mostem do nádherného údolí Doubravky. Tou dobou už měli všichni alespoň půl hodiny dojedené svačiny a tak jsme hledali místo s ohništěm. To jsme oběvili na druhém břehu. Velcí přeskákali malé jsme přeházeli a pouze jedna noha nezůstala suchá.

Začali jsme chystat oheň a vybírat suroviny na gulášovku. Brambory a cibule šli dobře, ale buřty byl problém. Honzík: "Nevím kam mi ho táta dal". Kaktus: "Měl jsem hlad, tak jsem si půlku odříz". Když jsme se Zéďou naznali, že to na polévku bude stačit děti nanosili dřevo oloupali brambory a cibuli a pak už konečně mohli pod vedením Vítí jít na vytouženou bojovku. Na druhém břehu zatím chodili nekonečné zástupy turistů ukazující na nás: "hele, skauti". To už ale byla polévka hotová, tak jsme vyhlásili oběd. Všichni nastoupili s miskami, jen Kika a Tadiík s párkem v jedné ruce a s hrníčkem na čaj v druhé. Polévku že nebudou, ale čaj že si dají. Naštěstí jsem měl sebou svůj dřívkáč, který jsem v rychlosti zprovoznil a připravil pánům vodu na čaj. Polévka byla výborná, jen trochu ostřejší, ale popasovali jsme se s ní.

Kouknem na hodinky, dvě hodiny do odjezdu vlaku. Jak dlouho se asi ta Doubravka jde? Zbývá pět kilometrů, měli bychom asi vyrazit. Rychlý úklid, uhasit oheň, nádobí nemyjem a běžíme. A v tom teprve ta krása začala: skály, schody nahoru, schody dolů, řetězy po stěnách, vodopády, peřeje, raci a mezi tím vším Sovy, které běží na vlak.

Jelikož mají všichni výbornou kondičku stihli jsme tříhodinovou procházku za hodinu a půl. Na vlak jsme v Chotěboři ještě deset minut čekali. V Brodě pak jedny rychlé šachy a hurá na Jihlavu.

Tento příběh prožily Sovy 27.9.2015 tak to bylo a kdo tam byl tak to ví a kdo ne tak věřte nebo ne.

Šali

